

ИЗЛАЗ ИЗ ШКРИПЦА САВРЕМЕНЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ

المخرج من مأزق الحضارة المعاصرة

<Српски – Serbian – صربي>

Абдул-Мецид Азиз Ез-Зиндани

عبد المجيد بن عزيز الزنداني

Превод:

Амра Дацић

Рецензија:

Љубица Јовановић

ترجمة: عمرة داتسيتش

مراجعة: يوفانوفيتس ليوبيتسا

Излаз из шкрипца савремене цивилизације

Савремена цивилизација је напредовала на материјалном плану, а назадовала у хуманистичком.

Она је јединствена у погледу чињеница материјалних наука и у свим деловима света. Различита је и разноврсна у погледу чињеница хуманистичких наука у свакој држави, универзитету, институту, осим у исламским верским школама.

Док истраживач поставља своје апарате за истраживање како би сазнао истине које се дешавају у звезданим галаксијама, у дубинама Земље и унутар делова атома, налазимо да су његов син и кћи збуњени. Ниједно од њих не познаје своју природу и не зна да ли да се понаша као мушко или као женско!?

Исток признаје Западу да је напредовао у материјалним наукама, као што то Запад признаје Истоку. Али свако од њих омаловажава другога у хуманистичким наукама и сматра да грешу.

Будући да је човек постигао корисну везу с материјом и спознао законитости опхођења с њом на највеличанственији начин, налазимо да је његова веза с братом, човеком - веза борбе и конфликта.

Човечанство је непредовало на материјалном плану и запало у теснац на хуманистичком плану, из којег нема излаза, осим прихватањем принципа ислама.

Цивилизацијски шкрипац

1. Разилажење у мишљењу

Човеково мишљење заснива се на пет чиниоца:

а) човеково знање: ако се разликује знање, разликује се и мишљење;

б) човеково разумевање: неки људи разумевају дубински, други површно, а трећи далекосежно итд.

в) човеково понашање: мишљење племенитог разликује се од мешања шкртог;

г) човеково искуство: Ако се искуство повећава, мења се мишљење;

д) човеков интерес: Човеков интерес има великог утицаја на мишљење. Тако се Американац бори за Америку, јер су његови интереси везани за ову државу. Рус ће исто да учини за Русију, итд.

Ако желимо да ујединимо мишљења људи, на нама је да ујединимо и чиниоце

који утичу на стварање мишљења код човека, како бисмо их учинили једним знањем, једним разумевањем, једним понашањем, једним искуством и једним интересом, а све ово је немогуће. Немогуће је да се човечанство сложи у мишљењу, све док не признају да је човеков Створитељ Онај Који има свеобухватно знање, да обухвата све што је видљиво и што је невидљиво. Он има савршена својства и најузвишенији пример, присутан је у прошлости, садашњости и будућности. Он нема никакве користи у томе да одвоји једне од других, јер су сви његова створења.

Нема излаза из овог теснаца, осим спознајом Истинитог Бога Који поседује ова својства по којима је Он власник истине у коју људи верују.

Све док људи не спознају свог Господара, неће изаћи из теснаца разилажења.

„Међутим, они (људи) ће се увек у веровању разилазити, осим оних којима се Господар твој смилује.“ (Кур'ан, 11:118-119)

Оног дана када Створитељ упути људе, ујединиће се мишљења људи око њихових проблема, од Далеког истока у Кини до делова Француске на западу.

2. Борба

Борба се јавља због тога што је човек похлепан, тако да Земља није довољна да би се задовољила похлепа само једног човека, а шта је онда с пет милијарди људи који живе на овој малој Земљи? Ако човек жели да задовољи своју похлепу и оствари своје жеље, не може да побегне од борбе, а то и јесте стање човека. Борба између блокова, борба унутар блокова, борба међу земљама, борба унутар земаља, борба између

партија, борба унутар партија, борба између огранака партија, скупина и друштава, борба унутар тих огранака, све док борба не заврши у једној кући, међу појединцима. Нема излаза из теснаца борбе осим уништењем пожуда које извиру из човекове природе и конституције, или стварањем других планета које одговарају људским пожудама.

Немогуће је да променимо или заменимо човекову природу, као што је немогуће да задовољимо похлепу и страсти људи. Стога је неминовна борба за мало уживања, а награда за то ће да припадне снажноме или мудрому.

Излаз из овог теснаца једино је у усмеравању људске исконске природе, како би била исправна заједно са чињеницама њеног начина на који је створена (конституције) и чињеницама постојања око ње. Све то је могуће ако

човек прихвати истину коју је Узвишени Бог објаснио, а то је да је овај свет кућа пролаза до будућег света који је вечна кућа у којој се остварују све потребе човека, било да се ради о вечности или о жељама.

Свакако под условом да се понаша на овом свету на тај начин да се његово понашање заснива на потпомагању, милости, љубави, нежности и сл.

3. Насиље

Неопходно је да људи имају судије (владаре). Неопходно је да људи имају и закон по којем ће да им се суди. Ако овај свет не задовољава похлепу једног човека, ако је човек испуњен пожудом и похлепом, онда је прилика постављена пред владаре да присвоје највећи део овосветских ужитака, да поставе прописе који ће да користе њиховим интересима.

Интереси народа на Западу дати су на располагање скупини капиталиста, а интереси народа на Истоку дати су на располагање скупини челника партија. Ту насиље не може да се избегне, јер је онај који влада међу људима један од њих. Он има своје страсти, жеље и интересе о којима води рачуна у току владања. Излаз из шкрипца насиља долази само законодавством од Створитеља, Свезнајућег, Мудрог, Који не одваја једну групу од друге, који не тежи страстима. Слављен нека је Он.

4. Изгубљеност

Онај ко не познаје мудрост свог стварања, он је самом себи безначајнији од исечака папира и беднији од својих папуча, јер папир има сврху, исечак папира има сврху, а он не зна сврху свога

стварања и постојања. Човек је покушавао да спозна мудрост свог Стварања, али је завршио тај покушај неуспехом. Један песник је казао:

*„Дошао сам не знам откуда? Али сам
дошао.*

*Угледао сам пут пред собом, па сам
ишао.*

Ићи ћу тим путем, хтео ја то ли не.

*Како сам дошао? Како сам угледао свој
пут?*

Не знам. А зашто не знам? Не знам. “

Ово је стање савременог човечанства. У њему човек не зна зашто је створен? Нити зна зашто не зна?

Човек неће да изађе из теснаца ове изгубљености све док не спозна свог Господара и Створитеља. Једино Он зна мудрост због које је створен човек. Ако се мудрост било којег апарата губи у

унутрашњости његовог апарата, и сазнаје се само ако он подучи о томе, онда је, онима који не знају мудрост свога стварања, заиста, непозната ова истина. Они не знају да је мудрост стварања човека скривена код Створитеља и не може да се познаје, осим ако нас Он подучи о њој. Слављен нека је Он.

5. Морални и друштвени пад

Опао је морал код људи и жена. Чак многи људи сматрају да је ова карактеристика неминовна у савременој цивилизацији и немогуће је да се од ње одступи. Породице су разрушене због повећања блуда и брачног неверства. Човек је напустио свога комшију јер страхује да пред њим покаже своју имовину, па годинама комшија живи поред комшије а да не зна његово име.

Узрок моралног пада снага је страст коју не може да заустави ништа друго до вера. Без вере људи под притиском својих страсти избегавају сваки закон. Тако закон не даје своје потпуне плодове и људи брзо откривају да су закони постали окови против страсти и девијација у које западају? Они тада брзо мењају те законе и недоследности (девијације) чине легалним? Овако због својих страсти падају из понора у понор, све док се не дозволи блуд и хомосексуализам, све док мушкарци не почну да опонашају жене, а жене мушкарце. Све тако ће да пропадају док не исцрпе своје снаге и док не униште своју људску природу. Распадом морала долази до блуда, а блуд доводи до распада породице. Друштво се распада и слаба деца упропаштавају се распадом породице, као што се и родитељи упропаштавају у старости из истог разлога. Излаз из овога је једино у

веровању које зауставља страсти Божијим законом, веровање које иде упоредо са страстима, и које не дозвољава упадање у провалију.

6. Немир и тескоба

Било куда да одеш, видећеш тескобу, тешкоћу и беду, као знакове савремене цивилизације. Видећеш самоубиства, одавање опојним средствима (алкохол, дрога), како би се заборавио немир и тескоба. Видећеш разне покрете, попут хипија и оних који одбијају да се суоче са стварношћу, а све то води чињеници да у дубини човекове душе не постоји разумевање нити веровање, чиме би се човек смирио. Па, он не зна ко га је створио? Не зна ко је његов истински Владар и ко је владар свега онога чиме управља у овом универзуму? Он не зна које је његово станиште у које може прећи

изненада, у сваком трену? Он не зна да ли је Господар овог свемира задовољан његовим делом или није? С друге стране, његова ситуација с породицом, комшијама, друштвом у којем живи, подложна је трзавицама, па он због тога не може да нађе сласт у унутрашњем смирају.

Верник је задовољан свим стањима која су му прописана. Он зна да је његов Господар Мудар, да је Његово суђење истина, као што зна каква је веза између њега и његовог Господара и између њега и Божијих робова. Он је смирен и живи у срећи и задовољству.

Узвишени Бог је казао:

„О ти душо смирена врати се Господару своме задовољна, а и Он тобом задовољан, па уђи међу слуге Моје, и уђи у Џеннет (Рај) Мој!“ (Кур'ан, 89:28 30)

7. Непотпуност људског законодавства

Човек не зна мудрост свог стварања, па како може самом себи да одређује закон, када не познаје чињенице те мудрости?

Човек не влада самим собом, нити било чиме од чега има икакве користи, како онда, може да издаје прописе нечему чиме не влада?

Човека преплављују страсти, жудње и похлепа. Како може да доноси закон неко ко је препун страсти, пожуда и похлепе?

Законодавство бива у служби страсти владајућег слоја и у служби њихових интереса па се дешава оно што се дешава. А народи су жртве тог законодавства.

Када се исквари друштво у лошем смислу, они потчине законодавство, због

њиховог искривљавања, па од искривљавања направе законски пропис који унесу у закон.

Излаз из овог искривљавања, у вези са законодавством, налази се у прихватању закона од Створитеља Који зна шта се налази у душама. Он влада свиме што се налази у универзуму. Он се одликује својствима потпуности и узвишености, слављен нека је Он. Он ниједну групу неправно не одваја у свом пресуђивању и не чини искривљење нити злочин.

И тако... Човек је обогатио Земљу савременом цивилизацијом, али је он и покварио људскост, коју је бацио у теснац из којег нема излаза, осим помоћу ислама.

Закључак

У савременој цивилизацији, човек је напредовао на материјалном плану, али је заостао на хуманистичком плану.

Човечанство је у савременој цивилизацији запало у неколико теснаца из којих нема излаза, осим помоћу ислама.

Знање, разумевање, понашање, искуство и интерес, све су то темељи на којим се заснива човеково мишљење, које не може да се нађе код свих људи. Њихов излаз из искривљавања је у прихватању Упуте од њиховог Господара, Који све зна, Који зна све што је видљиво и што је невидљиво. Одликује се најпотпунијим својствима, присутан је у прошлости, садашњости и будућности. Он нема никаквог интереса у томе да раздваја групе једну од друге.

Овај свет није довољан да би задовољио похлепу једне особе. Ко је од неверника учинио похлепу својим циљем,

не може да побегне од борбе. Муслиман зна да је овај свет пролаз до будућег света, па је везан за будући свет. Он зна да ће доћи до Раја и његових благодати, једино ако буде сарађивао са својом браћом, ако их буде волео и ако буде нежан према њима, како би њихова веза била веза међусобног потпомагања и љубави, супротно борби и мржњи.

Излаз из човековог насиља јесте једино у прихватању Шеријата¹ (исламског верозакона) који није уз судију, а против оптуженога. Шеријат не

¹ Шеријат у језичком смислу означава *пут који води ка извору, место напајања, или прави пут*. Према овоме значењу реч 'шеријат' се користила да се опише пут или пролаз који води жељеном месту или одређеном циљу. За муслимане то је пут који води Узвишеном Богу. У терминолошком смислу шеријат је исламски верозакон који је утемељен на Божијој објави. Главни извори шеријата су Кур'ан – последња Божија објава, и Суннет – пракса последњег Божијег посланика, Мухаммеда, мир над њим. Шеријат, концептуално, означава скуп правила, одредби, учења и вредности које управљају живот једног верника. Главна интенција шеријата је да отклони штету од људи и да им прибави корист и оно што је добро за њих. Неисправно је шеријат поистовећивати са казнама.

може да промени у своју корист снажни нити богати против слабог.

Мудрост човековог стварања не зна нико други осим Бог, и не може да се зна осим подучавањем с Његове стране. Докле год човек не спозна свога Господара, неће да изађе из теснаца изгубљености. Човек ће за себе да остане безначајан и безвредан.

Неће да се заустави морални пад, нити постоји излаз из његовог шкрипца, без веровања који потпомаже Божији закон како би се промениле душевне страсти и њене страствене пожуде.

Човек нема излаза из немира, заблуде и тескобе све док у својој дубини не нађе исправно веровање које спознаје преко свога Створитеља, преко мудрости свога стварања, преко свога станишта које га очекује, делом који му је прописан, као и оним делом који му је забрањен.

Људско је законодавство непотпуно, због непознавања мудрости човековог стварања, зато што је он потчињен и нема право да доноси законе, због тога што је препун страсти, похлепе и пожуде које су супротне Његовим прописима и Његовом законодавству. Нема излаза из овог шкрипца осим прихватањем Створитељевог законодавства. Слављен нека је Он.

